Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Πλούτος»

Μετά το τέλος του Πελοποννησιακού πολέμου και τον τερματισμό της Αθηναϊκής κυριαρχίας, έρχεται και η παρακμή της Αττικής Κωμωδίας. Οι «Τριάκοντα» τελικά «απαγορεύουν την Παράβαση και τη μνεία ζωντανών προσώπων».

Κάτω από αυτές τις συνθήκες το 388 π.Χ. παίζεται ο «Πλούτος» σε χρονικό διάστημα κατά το οποίο ορίζεται η αρχή της Μέσης Κωμωδίας. Στο συγκεκριμένο έργο, ο Αριστοφάνης προσωποποιεί τον Πλούτο ο οποίος παύει να είναι τυφλός για να πάει στους έντιμους και όχι στους απατεώνες. Επιπλέον, προσωποποιείται και η Πενία με την έννοια της λιτότητας. Ο Αγώνας μεταξύ Πλούτου και Πενίας είναι από τα σημαντικότερα σημεία της κωμωδίας.

Ο «Πλούτος» του Αριστοφάνη (27-28/08/04) έκλεισε τα φετινά Επιδαύρια. Πιστεύω ότι ο σκηνοθέτης Ν. Μαστοράκης αποστασιοποιήθηκε και «υπέκυψε» στα μεγάλα ονόματα της παράστασής του, παραδίνοντάς τους τη σκυτάλη. Επιπρόσθετα, το Αριστοφανικό μέτρο, στη χροιά της κωμωδίας, δεν τηρήθηκε αφού η παράσταση ήταν κάτι ανάμεσα σε μιούζικαλ και επιθεώρηση. Ειδικά ο επικλινής διάδρομος (σκηνικά Ε. Μανιδάκη), όπου εμφανίστηκε ο Πλούτος (Μ. Γιωτόπουλος) στα λευκά με τα νέον(;) φώτα (φωτ. Λ. Παυλόπουλος) θύμιζε έντονα κάτι από θέαμα μιούζικαλ – καμπαρέ – επιθεώρηση.

Ο σκηνοθέτης αποστασιοποιήθηκε και «υπέκυψε» στα μεγάλα ονόματα της παράστασής του, παραδίνοντάς τους τη σκυτάλη

Χωρίς ουσιώδη και στέρεη σκηνοθετική πρόταση, η παράσταση με τα εμβόλιμα χορικά, κράτησε περίπου 2.5 ώρες και ήταν κουραστική. Πιο συγκεκριμένα, μετά το σημαντικό Αγώνα μεταξύ Πλούτου–Πενίας όπου άρχισαν να εμφανίζονται ο Δίκαιος, ο Συκοφάντης και πολλοί άλλοι χαρακτήρες του έργου, η παράσταση έχασε το σφρίγος και το ρυθμό της. Χαλάρωσε και κούρασε.

Η εξαιρετική μετάφραση του Κ.Χ. Μύρη έφερε στο προσκήνιο ανέπαφο το οξύτατο Αριστοφανικό χιούμορ. Πολύ καλοί οι στίχοι της Λ. Νικολακοπούλου και η μουσική του Στ. Κραουνάκη σε άριστη εκτέλεση (χορογραφία Κ. Μπάκα) από τη «Σπείρα – Σπείρα» αλλά εκτός Αριστοφανικής ατμόσφαιρας. Μέσα στη χροιά της επιθεωρησιακής υφής της παράστασης έλαμψαν τα εμπνευσμένα κοστούμια του Γιάννη Μετζικώφ.

Ο ταλαντούχος Λ. Λαζόπουλος υποδύθηκε τον Χρεμύλο με προσοχή, χωρίς να υπερβαίνει το Αριστοφανικό μέτρο και με το χιούμορ που τον διακρίνει, τη φυσικότητα και την αμεσότητα στο παίξιμό του, μας χάρισε ξεκαρδιστικό γέλιο. Ο Μπ. Γιωτόπουλος είναι ένας από τους σημαντικότερους ηθοποιούς του θεάτρου μας. Ερμήνευσε τον Πλούτο, με άνεση, εφράδεια λόγου, σωστή κινησιολογία. Εξοχη η Ελισάβετ Κωνσταντινίδου ως Πενία. Η συμπαθέστατη Φ. Μπαξεβάνη απογοήτευσε με την ακραία ερμηνευτική γραμμή στο ρόλο της Γριάς, στοιχείο που χρεώνει και το σκηνοθέτη.

Αρκετά καλά έπαιξαν οι: Τ. Χάνος (Καρίων), Τ. Παπαματθαίου (Βλεψίδημος), Κ. Ζαχάρωφ (Συκοφάντης). Μια παράσταση με χιούμορ, όπου όμως ο Αριστοφάνης ήταν θεατής σε μιούζικαλ.